

39 TRAGOVA

ŠESTA KNJIGA

TRKA BEZ PRESTANKA

DŽUD VOTSON

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

Laguna

Naslov originala

Jude Watson

IN TOO DEEP

Copyright © 2009 by Scholastic Inc.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Posvećeno gerilcima iz Haj strita
Dž. V.

PRVO POGLAVLJE

Ejmi Kahil je u ušima odzvanjao zvuk tekuće vode. Da je zatvorila oči, mogla bi zamisliti da stoji ispod lepog tropskog vodopada. Nažalost, skrivala se u aerodromskom toaletu.

Sedela je u kabini, sklupčanih nogu, i na kolenima držala ranac da ne padne. Začula se voda u klozetskim šoljama, zažuborilo je iz slavina, voda i koferi su se zakotrljali na točkićima za užurbanim koracima. Aerodrom u Sidneju, u Australiji, bio je prometno mesto.

Dobro je što je prometno. Prometna mesta su odličan zaklon. Ako poželite da se oslobodite prismotre, toalet vam može pružiti savršenu zaštitu. Osim ako ne želite da petnaest minuta čučite na klozetskoj šolji.

Osloboditi se prismotre. Tek pre nekoliko sedmica to bi značilo da mlađem bratu Denu ne dozvoli da čita njen

dnevnik. Sad je sve isuviše stvarno. Pre nekoliko trenutaka u toalet je ušla grupa tinejdžera turista i sad su čavrljali na francuskom dok su prali ruke i doterivali se pred ogledalom. Vodič je povikao: „*Allons-y!*“* I dalje kroz priču i smeh, počeli su da vuku kofere na točkiće prema izlazu.

Bila je to savršena prilika. Ejmi se izvukla iz kabine. Smešeći se lepuškastoj mladoj Francuskinji umešala se u grupu. Mnogo je žena ulazilo i izlazilo kroz vrata, pa se grupa zaglavila s jednom Australijankom i njene četiri kćeri. Dok su izlazili, Ejmi se sa njima išunjala.

Vodila je računa da grupa tinejdžera bude između nje i naspramnog ulaza za ukrcavanje. Čim su se uputili da čekiraju prtljag, šmugnula je u jedan kafe. Prešla je pogledom po hodniku tražeći nekog poznatog... ili pak nekog sumnjivog stranca.

Sve je delovalo normalno. Problem je bio jedino u tome što to „normalno“ po pravilu ne valja. Zato što je nešto *sad* normalno značilo da svako može biti pretnja.

Šta je na primer sa onom porodicom Japanaca sa super kul obucom? Ili oni mladi Amerikanac i Amerikanka s rancima i majicama na kojima je pisalo *Kapiram te?* A sredovečna žena koja bučno žvaće mafin, ili majka s dečjim kolicima, ili muškarac što zastaje da bi nekog pozvao mobilnim telefonom?

Svako od njih bi mogao da prati nju i njenog brata Dena. Bilo ko od njih bi mogao biti *Kahil*. Ejmi nikad

* Franc.: Hajdemo! (Prim. prev.)

nije ni slutila da bi se moglo desiti da je podilaze žmarci od vlastitog prezimena.

Još otkako je pročitana testament njene bake, proganjali su je s jednog na drugi kraj sveta... njeni vlastiti rođaci. Njena baka Grejs Kahil je postavila izazov svim ograncima porodice Kahil – ili da se upuste u trku za trideset devet tragova i postanu najmoćniji na svetu... ili da odustanu s tim što će dobiti milion dolara. Ejmi i Den su odabrali trku. Daleko od toga da im taj milion dolara ne bi dobro došao. Ipak, znali su da bi baka želela da pobede.

Nisu imali pojma u šta se uvaljuju.

Ponekad bi se Ejmi upitala šta je najstrašnije u tom lovu na tragove. Možda i nije najgore da te živog zakopaju ili da te voz skoro samelje ili da te zaključaju u grobnicu s mumijom. Sve to joj se u stvari i dogodilo... i preživela je. A možda je najgore to što moraš da sumnjaš u svakog na kugli zemaljskoj. Ejmi i Den su na svojoj koži iskusili da svako može biti potkazivač.

Da li će joj tako biti sve do kraja života? Hoće li se stalno osvrutati i gledati preko ramena? *Nemoj sad da me izluđuješ*, rekao bi Den. On je tri godine mlađi, ali joj je ponekad potreban da je spusti na zemlju. Požurila je.

Trebalo je da se sretnu kod stanice javnog prevoza. Čim se njihov avion iz Moskve prizemljio, Ejmi, Den i njihova dadilja Neli Gomez razdvojili su se svako na svoju stranu. Umesto da požure na taksi, razići će se po aerodromu kako bi izmakli svim mogućim progoniteljima.

U Sidnej su stigli po osećaju. Tamo u Rusiji su otkrili da su im roditelji putovali sa australijskim pasošima u kojima su bila lažna imena. Dok je koračala prometnim hodnikom, Ejmi je pomislila na fotografiju svojih roditelja koju im je poslala lusijenovka Natalija. Čas ju je Ejmi držala kod sebe, a čas Den, jer su oboje želeli da je povremeno krišom gledaju. Sve njihove slike uništene su u požaru u porodičnoj kući, kad su im stradali roditelji. Sve osim jedne, a nju je Den izgubio tamo negde u Parizu.

Otkako je videla tu fotografiju, stalno su je obuzimali delići sećanja. Izenada bi se prisetila raznih ludorija, kao kad su četvrtkom uveče „doručkovali umesto da večeraju“, ili kako je njena majka u tašni uvek nosila markere u raznim bojama da bi mogli da crtaju po podmetačima kad odu u neki restoran da jedu. Zatim onoga kako su jednog dana od aluminijumske folije pravili nakit... i nosili krune kad su išli u prodavnicu. Skoro da je zaboravila koliko je njena majka bila šašava.

Njeni roditelji su bili na ovom aerodromu pre više od osam godina. Koračali su ovim hodnicima. *Mama, tata... šta ste radili ovde?*

Možda su Den i ona pošli za nevažnim tragom i skrenuli s pravog puta zanemarujući ono glavno. Ovo putovanje možda neće dovesti ni do kakvog traga. Nisu imali dokaza da hoće. Ipak, čim su videli one pasoše, oboje su znali na koju će sad stranu. Nisu čak ni morali to da izgovore naglas.

Jedina njihova veza u Australiji bio je rođak sa očeve strane Šepard Trent. On je odrastao s njihovim ocem pa su ga uvek zvali „čika“. Znali su da živi u Sidneju. Nije bilo teorije da bi njihovi roditelji ovamo doputovali a da se ne sretnu s njim. Čika Šep će im biti prva stanica.

Jedini problem je bio u tome što još uvek nisu mogli da stupe u vezu s njim. Telefon mu je bio odsečen. Neli je uspela da se dočepa adrese na internetu, ali nisu imali pojma da li on i dalje tamo živi.

Ejmi se uputila ka mestu sastanka. Već su zaključili da je javni prevoz bolji od taksija. Ako se ne budu isticali, moći će da se sakriju u gužvi turista.

„Baci kengurinu na roštilj, ortak!“

Ejmi se trgla jer joj je iskvareni australijski akcenat zaparao uši. A onda se zgrčila: ugledala je Dena u safari jakni s australijskom safari kapom. Oko vrata mu je bila obavijena gumena zmija.

„Ti ovo nazivaš neupadljivim izgledom?“, prosiktala je, strgnula mu kapu s glave i gurnula ga u bočni džep svog ranca.

„A šta je trebalo da radim u aerodromskoj radnji?“, upita Den. „Morao sam nešto da kupim. Jesi li znala da u Australiji ima više smrtonosnih stvorenja nego bilo gde na kugli zemaljskoj? Pogledaj ovu zmiju – zove se tajpan. Njen otrov može da usmrti nekih dve hiljade ovaca. Ili možda dvesta. Kako god bilo, ako te ujede neka ovakva bebica, moraćeš da odletiš avionom u bolnicu da bi dobila protivotrov ili ćeš na licu mesta umreti u

strašnim mukama.“ Da bi to pokazao, Den je zgrabio zmiju i počeo da krklja, da se beči i zadržava dah. „Arr-gggghhhh“, povikao je.

„A, tu ste, tačno na vreme. Čudo jedno.“ Prišla im je Neli. Nije pokazala nimalo zanimanja za Denove iskočene oči, crveno lice i zvuke davljenja koje je ispuštao. „Već mi se sviđa ovo mesto, a vama? Upravo sam poje-la *najbolji* lamington* koji sam ikada probala“, rekla je obližujući prste. „Uvek je bolji od krofne.“

Poslednje noći u Moskvi, Neli je skratila kosu makazicama za nokte. Sad su joj s glave, nalik uzvičnicima, štrčali čuperci potpuno crne kose, kao da su žice od platine. Prošla je prstima kroz nju, od čega se još više nakostrešila.

Den se stropoštao na tle trzajući jednom nogom. „Kupila sam nekoliko razglednica“, nastavila je Neli, preskočivši Dena da bi ih pokazala Ejmi. „Australija je sjajna. Pitam se hoćemo li imati vremena da stignemo na obalu.“

Den poskoči. „Hobotnica s plavim prstenom!“, dreknuo je. „*Trenutna smrt!*“

„Tu je autobus koji će nas odvesti u centar Sidneja“, rekla je Neli šireći mapu. „Možemo zatim da se prevezemo na drugo mesto kako bismo posetili vašeg rođaka. Mislim da nam je to najbolja mogućnost. Isplanirala sam put.“

* Engl.: U Australiji i na Novom Zelandu, mekani kolač preliven čokoladom i kokosom. (Prim. prev.)

„Odlično“, rekla je Ejmi.

„Čak i kljunar može da te ubije ako nisi pažljiva“, dodao je Den. „Ovde je strava.“

Izašli su na blistavo australijsko sunce i stali u red za autobus. Posle sivih oblaka u Rusiji, razveselili su ih blagi povetarac i plavo nebo.

Neli je podigla korpu za mačku u visinu lica i počela da tepa Saladinu. „Bar dan, lafe“, rekla je sa australijskim akcentom. „Obećavam, uskoro ćeš jesti.“

Saladin je kao odgovor ispustio jedno *mrp* pošto se autobus zaustavio uz škripu kočnica. Mačji cijuk je uplašio jednu stariju ženu koja je stajala ispred njih. „Šta je to, dušo? Neka egzotična australijska ptica?“ Kratkovidno se upiljila u korpu za mačke dok je preturala po tašni u potrazi za maramicom.

„Ovo je običan mačor“, rekla je Ejmi pravdajući se. „Valjda je gladan.“

„Oooo, volim mačiće.“ Povukla je crveni kofer na točkićima dok se red turista vukao napred.

Ejmi je šapnula Denu: „Nadam se da je čika Šep i dalje na ovoj adresi. Ne znam kako drugačije da ga pronađemo.“

„Možemo samo da obilazimo surferske radnje“, rekao je Den. „Na kraju ćemo ga naći.“

Šep je bio surfer skitnica. Upoznali su ga kad su bili mali, ali Ejmi ga se sećala samo kroz izmaglicu dok ga se Den uopšte nije sećao. Nije uspeo da dođe na sahranu njihovih roditelja pre sedam godina. Međutim, među svojim brojnim zbirkami tamo u Bostonu, Den je imao

i gomilu razglednica koje im je Šep godinama slao s raznih mesta kao što su Bali i Oahu. Na svakoj se u prvom planu nalazio neki veliki talas.

Ukrkali su se u autobus i smestili rance ispod sedišta. Starija žena s crvenim koferom je iza njih otvorila mapu čim je autobus krenuo.

Mapa je odskočila od Ejminog potiljka. „Jao, izvini, draga“, rekla je žena. „Baš sam te klepila Plavim planinama.“

„U redu je“, rekla je Ejmi. „Nije važno.“

„Amerikanci! Znala sam! Baš ste srdačni. Jedanput sam putovala u Kanzas Siti. Izvanredan roštilj. *Da slučajno* niste iz Kanzasa? Ne? Šteta.“ Dok je gledala u mapu, žena je promrmljala nešto sebi u bradu. Malo-malo pa bi ponovo lupila Ejmi u potiljak, ali ona na to nije obraćala pažnju.

Čim je autobus stigao u centar grada, oko njih se saobraćaj uskomešao pa su tandrčući išli od jedne do druge raskrsnice. Bila je to zapanjujuća promena u odnosu na Moskvu. Napolju su ljudi hodali žustrim sportskim korakom, obučeni u svetla letnja odela, smejući se i čavrljajući s društvom. U Sidneju su svi delovali kao da su u formi i srećni.

„Ne čudim se što Australiju zovu Oz“, rekao je Den. „Ovo je nestvarno.“

Neli je gledala u mapu i pazila na usputne stanice. Ejmi je piljila u znake.

„Zar Šep ne živi pored Darlinghersta?“, upita Ejmi.

„Slušaj, ortak, ne oslovljavaj me s 'dragi'*“, odgovorio je Den. „Nikad. To je konačno pravilo.“

„Darlingherst je deo Sidneja, ti, glupane“, rekla je Ejmi.

„Glupan može. Dragi ne može.“

Prijateljski raspoložena žena iza njih ustala je kad su se dokotrljali do stanice. Dok je vukla kofer i savijala mapu, mahnula im je. „Ćao! Srećan put!“

„Vama takođe!“, mahnula je Ejmi. Vrata se zatvorile uz šištanje.

Neli se ponovo okrenula mapi. „Blizu smo Sirkularkeja. Još samo nekoliko stanica pre nego što promenimo prevoz.“

Ejmi se nagnula da pogleda u mapu. Nešto je bilo drugačije. Odjednom je osetila da joj nešto nedostaje, da ne oseća poznatu težinu...

„Grejsina ogrlica!“, Ejmi se rukama uhvatila za vrat i osetila se nemoćnom. „Izgubila sam je!“

„Jesi li sigurna?“, upita Neli gledajući po sedištu.

Ejmi nije mogla da odgovori. U grlu joj se zaglavila krupna knedla i samo što nije briznula u plač. Ta ogrlica nije bila obična. To je bio predmet koji je Grejs posebno volela. Kad god bi je dotakla, Ejmi bi osetila bakino prisustvo i vezu s Grejsinom hrabrošću.

Autobus je skrenuo za ugao dok je Ejmi pomamno pipala po podu. „Nije ovde!“

* Engl.: *darling* – dragi. (Prim. prev.)

„Kad si je poslednji put osetila?“ upitala je Neli.

„Dok smo čekali autobus“, rekla je Ejmi trudeći se da se priseti. „Gurnula sam je ispod majice.“

„Nije nestala“, rekla je Neli. „Ukradena je. Ona starica!“

„Stvarno? Bila je tako dobra. Stalno me je mapom udarala u glavu i izvinjavala se...“ Ejmi je zinula.

Neli klimnu glavom. „Jes'. Da ti odvuče pažnju.“

Den je počeo da pritiska dugme STOP na naslonu za ruke. „Hajde. Idemo da malo isprašimo tu staricu.“

DRUGO POGLAVLJE

Ranac je Dena tupo udarao u kičmu. Prijalo mu je da potrči pošto je milion sati proveo u avionu. Jedini problem s putovanjem bilo je u velikoj meri... *putovanje*.

To, i što u avionu nije bilo sladoleda čeri garsija.

Neli ga je lako pretekla čak i sa Saladinom u korpi za mačke koja joj se ljuljala napred-nazad u ruci, prenatrpanim rancem na leđima i njihovom torbom koja ju je sa svakim korakom udarala u kuk. Izgledalo je da Neli sve vreme samo jede i drema, ali bila je u odličnoj formi. Ništa bolje od dadilje koja je komandos.

Stigli su do autobuske stanice na kojoj je starica sišla. Pomamno su gledali oko sebe, ali od nje ni traga ni glasa. Oko njih su se tiskali prolaznici, brzo hodali, osmehivali se, smejali i čavrljali. Jedna visoka, otmena žena u cipelama od zelenog antilopa, s visokim potpeticama,

polako je koračala i posmatrala neku zanimljivu zgradu. Unaokolo nije bilo nikog ko hramlje i maše mapom.

Den je spazio nešto crveno usred nekog grmlja. Požurio je preko.

Izvukao je crveni kofer koji je starica nosila. Bio je iznenađujuće lagan. Den ga je brzim pokretom otvorio; bio je prazan. Znao je šta to znači. Ejmi se suzdržavala da ne zaplače.

„I-i-izgubila sam Grejsinu ogrlicu. Ne mogu da verujem!“, skljkala se na stepenice ispred kamene zgrade.

„Mogla bi se negde pojaviti“, rekao je Den. Bio je uveren da zna kako se Ejmi oseća. Kad je izgubio fotografiju njihovih roditelja u tunelu podzemne železnice u Parizu, plakao je kao malo dete. Baš *pred svima*.

Pogledao je naviše, u zgradu pred kojom se Ejmi stropoštala. Na tabli je video reč *muzej*. Obično bi se od toga osuo po celom telu, i sestra bi morala silom da ga uvuče unutra, ali možda će joj muzej odvući pažnju na nešto drugo. Ejmi je tako brzo treptala zadržavajući suze da je izazvala pravi vetrić.

„Hej, vidi, ovo je muzej“, rekao je. „Hoćeš unutra?“

„Ej, Dene? Zar nisi primetio? To je *muzej*“, rekla je Neli. „Čini mi se da si rekao kako bi radije dozvolio paucima da ti ispiju oči nego da ponovo kročiš u neki muzej.“

Den je pokazao glavom prema sestri koja samo što nije zajecala, dajući tako znak Neli šta namerava. Neli mu je s odobravanjem klimnula glavom.

„To je stvarno suludo“, rekao je Den. „Paukovi ne mogu da isisaju oči.“ Na trenutak se zamislio. „Mada...“

možda mogu u *Australiji*. Kul. Kako god bilo, ovo je Muzej pravosuđa i policije. To bi moglo biti sjajno. Ejmi, hajde da proverimo. Možda je lopov ovamo pobegao da bi nam umakao. Možeš da čitaš oznake“, nagovarao ju je.

Neli je sedela na stepenicama. „Sačekaću vas. Ionako mi verovatno ne bi dozvolili da unesem Saladina.“ Otvorila je svoj *Rečnik australijskog slenga*. „Samo ću staviti sunčarke“, rekla je i natakla naočare za sunce. „Šiznuću ako se vi, stepenice, brzo ne vratite, ali ako se vratite, sve će biti gotivno!“

„Govori razumljivo, molim te“, rekao je Den.

„Ako se predugo zadržiš, ortak, gotov si.“

„Razumeo. Hajde, Ejmi, kladim se da imaju oružje.“ Den je skakutao uz stepenice dok je Ejmi išla za njim sporije. Ali bar je išla.

Pošto su platili ulaznice, Den je zastao pred zidom na kojem su stajale fotografije kriminalaca iz devedesetih godina devetnaestog veka. Svi su izgledali kao da će te proždrati za doručak. Neverovatno kul.

„Ejmi, slušaj ovo! Nekom prilikom je ovaj tip nestao i onda je jednog dana ova ajkula u akvarijumu iskašljala njegovu *ruku*! Sviđa mi se ovo mesto!“ Međutim, Ejmi je odšetala da pogleda sudnicu.

Den se nagnuo da ispita posmrtnu masku Kapetana Munlajta*. Najzad je otkrio muzej koji ima nekog smisla.

* * *

* Čuveni australijski zločinac. (Prim. prev.)

Ejmi nije razumela brata. Zar ih u životu nisu dovoljno ozleđivali? Zašto je ovakvo mesto smatrao toliko čarobnim?

Ugledala je onu otmenu ženu s cipelama od zelenog antilopa kako se naginje da bi bolje pogledala zid s policijskim fotografijama. Netremice je gledala u zid, ali Ejmi nije mogla da dokuči u šta gleda. Ma šta da je u pitanju, očigledno ju je potpuno obuzelo.

Žena se okrenula i posegnula u svoju tašnu, i nešto u tom njenom pokretu uznemirilo je Ejmi. Nešto poznato... kao da poznaje ovu ženu. Ali nikog nije znala u Australiji.

Međutim, već se bila navikla da sledi svoj instinkt, ma koliko to bilo neobično. Kad je žena odmakla niz hodnik, Ejmi je krenula za njom. Ali kad je skrenula za ugao, žene više tu nije bilo.

Pažnju joj je privukla replika neke stare ćelije. Ejmi je ušla u nju. Bilo bi baš zgodno imati ovakvo mesto da zaključaš mlađeg brata kad postane nepodnošljiv. A to je svakih pet minuta...

Iznenada, čula je kako se vrata iza nje uz zveket zatvaraju. Osvrnula se. Kroz rešetke ćelije ljubazno joj se smejala ona žena. Bila je lepa, s krupnim očima boje ćilibara i sjajnom tamnom kosom koja joj je padala preko lica. Koža joj je bila tako nežna i savršena da je izgledala kao porcelanska lutka.

„Ne plaši se. Ovo je bio jedini način da porazgovaram s tobom“, rekla je s britanskim naglaskom. Glas joj je

bio dubok i nerazgovetan, kao da je u usta stavila punu kašiku kiselog mleka. Nagnula se bliže, kao da se poverava Ejmi. „Mi Kahilovi imamo načina da pobegnemo jedni od drugih, zar ne?“ Namignula je.

Ejmi je htela da šutne nogom samu sebe. Ta žena je Kahilova! Ejmi je kao nemarno pogledala oko sebe, u stvari u potrazi za nekim drugim izlazom.

„Vidim, i dalje se plašiš.“ Ženi osmeh nije silazio s lica. „Nikad se nisi uzdala u vlastitu hrabrost. Grejs je to često govorila.“

Na te reči Ejmi oseti bol u grudima. Podigla je bradu. „N-n-ne govori mi o mojoj baki. Ko si ti?“

Žena je naherila glavu u stranu i osmotrila Ejmi dok joj je na usnama i dalje lebdeo ljubazan osmeh. „Ah, kraljevski pogled. Sad u tebi vidim Grejs. Ja sam Iza-bel Kabra.“

„Ijanova i Natalina majka?“

Klimnula je glavom. „Pokušala sam da izbegnem lov na trideset devet tragova. Pokušala sam i da sprečim Ijana i Natali da u tome učestvuju. Nažalost...“ Otmeno je slegnula ramenima. „Više su slušali oca. Međutim, stvar je izmakla kontroli. Mojoj deci je potrebno da se i ja uključim. Stoga sam ih pratila ovamo.“

„Oni su u Sidneju?“ To nije bila dobra vest.

„Upravo se prijavljuju u hotel *Obzervatori*. Natali verovatno pregleda kakve sve kupke ima u apartmanu, dok Ijan... pa, Ijan verovatno misli na tebe.“

Ejmi se nije svidela priyatnost koja ju je preplavila i od čega joj je srce brže zalupalo. Iako u to ni za trenu-tak nije poverovala. Zakolutala je očima. „Molim vas.“

„Priznajem da se sramno poneo. Plaši se vlastitih osećanja. Priznao mi je koliko ti se divi.“

„Da li vam izgledam kao da sam pala s Marsa?“

Izabel Kabra blesnuše oči. „Kakav divan izraz. Ijan samo glumi. Ispod te nadmene spoljašnjosti nalazi se normalan dečak pun nesigurnosti. Deca su mi... komplikovana.“ Odmahnula je manikiranom rukom. „Želela sam da ih držim podalje od te kahilovske besmislice, veruj mi. Živimo lep, luksuzan život u Londonu. Kola, odeća, privatni avion. Šta bi još mogli da požele?“

„Po svemu sudeći, da postanu najmoćniji ljudi na svetu“, rekla je Ejmi.

„A šta to tačno znači?“, upita Izabel. „Da li si razmišljala o tome?“

Jeste, razmišljala je. Ipak, nije shvatala. Delovalo je tako nestvarno, kao nešto iz filma ili video-igrice.

„Kakav bi bio izvor tvoje moći?“, Izabel je nežno upita. „I kako bi njome upravljala? Mislim, stvarno“, rekla je tiho se nasmejavši, „četrnaestogodišnjakinja i jedanaestogodišnjak da vladaju svetom? Moraš priznati da je to prilično smešno.“

„Opa“, rekla je Ejmi. „Možete li to da ponovite? Mislim, da me uvredite na lep način?“ Ejmi nije mogla da poveruje da joj glas zvuči tako mirno i podrugljivo.

„Nemam nameru da te vređam“, odgovorila je Izabel ljubazno. „Samo sam realna. Misliš li, čak i ako pobediš u

lovu na tragove, da će se okončati opasnosti s kojima se suočavaš?“ Odmahnula je glavom. „To bi bio tek početak. Treba samo pogledati u istoriju da bi se to videlo. Moja deca su loši đaci. Ali ti odlično istražuješ. Znaš da je istorija pokazala da svaki osvajač mora da padne.“

Kako to da toliko zna o meni?, zapitala se Ejmi. *Ja o njoj ne znam ništa.*

„Tvoji roditelji su mi bili veoma dragi“, rekla je Izabel. „Tako su bili lepi i obećavali su... Bila sam ophrvana bolom kad sam čula za požar. Da su poživali, možda bi danas sve bilo drugačije. Možda bi Kahilovi bili... civilizovaniji. Ali pošto je tako kako je, imamo samo jednu nadu. Lusijenovce.“

Ejmi zafrkta. „Kakvo iznenađenje. Ti si lusijenovka.“

„Svakako, smatram da su lusijenovci najbolje opremljeni za posedovanje te najveće moći. Mi smo spoj najboljih osobina svih Kahila. Mi smo vođe. Razvili smo svetsku mrežu. A ti i tvoj brat... vi ste tako usamljeni. Roditelji su vam umrli, Grejs je umrla, nemate nikog da vas zaštititi. Želim samo da devojčica koje se sećam – devojčica u pižamici, ona koju sam nekad držala na krilu i mazila – da ostane živa i zdrava i da odraste. Kad bi ti samo znala...“ Oklevala je.

„Šta?“

Začuo se bat koraka hodnikom. Izabel se okrenula prema tom zvuku.

„Imaj poverenja u mene“, prošaputala je. A zatim se udaljila žurnim korakom.

TREĆE POGLAVLJE

Ejmi je lupala o vrata ćelije. „Hej! Upomoć!“, povikala je.

Pojavio se Den i pogledao kroz rešetke. „Šta god da si uradila, uvek ću biti na tvojoj strani“, rekao je.

„Ne budi blesav. Idi po čuvara da otvori ova vrata!“, povika Ejmi. Den gurnu vrata i ona se polako otvoriše.

Ejmi je ustreptala. Zašto je pomislila da su vrata zaključana? Kad malo bolje razmisli, Izabel uopšte nije ni rekla da jesu.

Osetila je kako joj se noge tresu. Potresla se više nego što je htela da prizna.

„Hajde“, rekao je Den. „Pronašao sam strava zbirku noževa. Na jednom od njih se i dalje nalaze tragovi krvi!“

„Dene, ovde je bila Izabel Kabra“, rekla je Ejmi.

„Izabel Kabra? Kobre se množe. Ko je to?“

„Ijanova i Natalina majka!“

„O, čoveče. Zar ti klinci *imaju* majku?“

„Bila je gotovo... ljubazna“, rekla je Ejmi. „U stvari, *izvinila se* u Ijanovo ime.“

„Prekasno. Njeni klinci su odvratni psi.“

„Rekla je da treba da pobeđe lusijenovci...“

„Tja.“

„...i da treba da imam poverenja u nju. Spremala se da mi nešto kaže.“

Den je iskrivio lice u grimasu. „Da pogađam. Vratite se kući, dečice, ova igra je previše opasna za vas, izgubićete. Lupa gluposti. Otkako smo počeli, čuli smo to već milion puta. Postoji li u nekoj porodičnoj grani i gen *originalnosti*? Stalno jedno te isto.“

Ejmi je odlučila da prećuti ono kako je Ijan zaista voli. Ona u to, naravno, nije poverovala. Ali Den *sigurno* ne bi poverovao.

„Rekla je da me je upoznala kad sam bila mala, ali ja se nje uopšte ne sećam“, rekla je Ejmi.

Den jedva da je slušao. „Bolje bi nam bilo da izađemo ili će Neli skroz odlepiti.“

Dok su išli prema izlazu, Ejmi se zaustavila ispred zida s fotografijama kriminalaca. „Zašto je bila ovde?“, upitala se. „To nije puka slučajnost. Ovde se zaustavila, ispred policijskih fotografija kriminalaca. Nagla se napred, tačno...“, Ejmi je začutala. „Dene! Nedostaje jedna fotografija!“

Nestala je jedna mala fotografija, pedantno isečena s podloge iza pleksiglasa.

„Nikad nećemo saznati ko je to bio“, rekla je Ejmi.

Den je zatvorio oči. Ejmi je znala da u mislima pregleda fotografije po sećanju. Iako ih je na zidu bilo stotinak, znala je da će se on prisetiti koja nedostaje.

„Za mnom“, rekao je. Ejmi je požurila za njim u suvenirnicu. Tu se, na zidu, nalazio jedan uramljeni plakat koji je prikazivao ista zločinačka lica. Den je stavio prst na jedno lice, na nekog mlađeg čoveka prljave kose i tupog izraza. S jedne strane lica imao je bele ožiljke od čela do brade. „Ovaj.“

„Bob Tropo“, reče prodavac iza kase.

„Je l' to nekakav australijski pozdrav?“, Den je promrmljao Ejmi. Mahnuo je. „Bob Tropo!“, pozdravi i on.

Prodavac je izašao iza pulta. „Taj momak kog gledate. On se zvao Bob Tropo. Niko mu nije znao pravo ime jer nikad nije progovorio ni reč. 'Tropirao' je australijski izraz za nekog ko toliko dugo živi u tropima da je malo šiznuo. Živeo je u Sidneju devedesetih godina devetnaestog veka.“

„Šta je učinio?“, upita Den. „Bacio nekog krokodili ma? Vezao nekog za železničku prugu?“

„Pokušao je da ubije Marka Tvena.“

Ejmi i Den se zgledaše. Mark Tven je bio kahilovskog porekla. Bio je janusovac, pripadnik mudrog, umetničkog porodičnog ogranka.

Prodavac, kršan mladić u kaki šortsu, nagnuo se preko pulta. „Znate, Tven je, tamo negde 1896, bio na turneji na kojoj je držao predavanja. Tropa su videli da s njim razgovara u jednoj uličici izvan dvorane u kojoj je pisac govorio. Očigledno su se sporečkali pa ga je Tropo štapom udario po ramenu!“

„To ne liči na pokušaj ubistva“, kaza Ejmi.

„U štapu je bio sakriven nož. To je bilo dovoljno da ga optuže, a naročito pošto ni reč nije rekao u svoju odbranu. U svakom slučaju, pobjegao je na krajnje genijalan način.“ Prodavac se pognuo kao da će im odati neku tajnu. „Znate, bio je u zatvoru, ali imao je zadatak da noću čisti podove. I tako je svake noći strugao vosak s podnih dasaka i čuvao ga u svojoj ćeliji. Potom je od voska napravio otisak ključa! Zar nije bio dosetljiv?“

Den i Ejmi se još jednom pogledaše. Toliko su se dobro poznavali i tako dugo jedno od drugog u svemu zavisili da su bili kadri da komuniciraju bez reči. *Ekaterina*? Ogranak ekaterinovaca odlikovao se domišljatošću i maštovitošću.

„Šta se dogodilo s njim?“, upita Ejmi.

„Niko ne zna. Proneo se glas da je zbrisao u divljinu. Hoćete li da kupite par lisica? Knjigu?“

„Lisice?“, upita Den.

Ejmi ga povuče za košulju. „Ne, hvala. Moramo da idemo. Hvala ti na priči!“

Ejmi i Den su izašli iz prodavnice i uputili se prema vratima.

„Bob Tropo zvuči ludo“, rekla je Ejmi.

Den klimnu glavom. „Mora da je Kahil.“

„Ali zašto je potreban Izabel?“, upita se Ejmi. „Da li je to razlog što su Kabre u Sidneju? Ili smo razlog...“

„...mi?“, dopuni je Den.

Ejmi, Den i Neli su stajali ispred metalnih vrata. Na njima nije bilo pločice sa imenom, samo prljavo dugme koje bi moglo biti zvono. Zgrada napravljena od talasastog lima i cigle imala je visoke prozore sa zatvorenim kopcima. Izgledala je kao skladište.

„Možda to nije to“, kaza Ejmi, iznenada nervozna.

„To je ta adresa“, reče Neli. Pritisnula je zvono.

Sačekali su. Ejmi je pocupkivala sa jedne noge na drugu. Osetila je da joj se obrazi žare. Koliko je samo ludo putovati preko pola sveta i pojaviti se nekome pred vratima? Nekome ko zapravo i nije ostao u vezi sa svojim rođakom i najboljim prijateljem?

„Hoćemo li priznati da je ovo uzaludna trka?“, prošaputao je Den posle nekoliko trenutaka.

„Treba da krenemo“, odvrati Ejmi. Ustuknula je jedan korak.

„Hej!“, iznutra je dopro nečiji glas.

Trenutak kasnije vrata se širom otvoriše. Na njima je stajao jedan sredovečni plavokosi čovek i radoznalo ih posmatrao. Sve na njemu delovalo je izbeljeno od sunca, od kose do žućkaste majice i zlatnih malja na

preplanulim, mišićavim podlakticama. Na sebi je imao bermude i bio je bosonog.

„Bar dan“, rekao je učtivo. Izgovorio je australijski pozdrav koji su danas nekoliko puta čuli, ali je imao američki akcenat. „Izvolite?“

„Čika Šepe?“, upita Den. „Mi smo Den i Ejmi. Ovo je naša dadilja Neli Gomez.“

Šep ih je zbunjeno gledao.

„Den i Ejmi *Kahil*“, dodala je Ejmi. „T-tvoji rođaci.“
Kako je ovo mučno! Nije ih čak ni prepoznao!

Šep je na trenutak samo iznenađeno gledao. A onda mu se na licu pojavio širok osmeh. Svetloplave oči su mu gotovo nestale, a iz njihovih uglova zrakasto su se širile bore.

Ejmi se osećala kao da ju je neko udario u stomak. Nejasno se prisećala roditelja, ali kad je ugledala taj osmeh, iznenada joj je pred očima iskrasnio očev lik. I on se baš tako osmehivao pre nego što bi je prihvatio u širok zagrljaj. Osetila je kako je oči peku od suza i brzo je odvrtila pogled u stranu tobože kao da proverava adresu.

„Mora biti da se šalite sa mnom. Den i Ejmi?“

„Bili smo u kraju pa smo svratili“, reče Den.

Šep je tako naglo zakoračio napred da su se uplašili. On je, međutim, zagrlio Dena tako snažno da mu je gotovo zaustavio dah. Zatim je zagrlio Ejmi.

„Pa sto mu gromova! Uđite, uđite!“ Uveo ih je unutra.

Kuća je bila tek jedna ogromna prostorija pregrađena sofama i policama. Dugački naspramni zid je od poda

do plafona bio prekriven policama punim knjiga. Ejmi je žudela da ispita naslove. Drugi zid je bio sav od stakla i vodio je u unutrašnje dvorište. Garniture nameštaja delile su prostoriju na dnevnu sobu, trpezariju i odeljke za zabavu, sudeći po gomili audio-opreme, gitara, klavijatura, dasaka za surfovanje, kompjutera, flipera, po tri konja s vrteške i stonom fudbalu. Iz drvenih sanduka ofarbanih u jarke boje prosipale su se razne stvari po podu – odeća, još knjiga, sportska oprema, DVD-ovi i delovi kompjutera.

„Opa“, kaza Den. „Ovo mesto kao da sam ja pravio.“

„Sedite.“ Šep je požurio da s kauča odgurne gomilu surferskih časopisa, majica i sandala. „Šta radite u Sidneju? Poslednje što sam čuo bilo je da živite s nekom tetkom.“

„Hm, i dalje s njom živimo“, odgovori Ejmi. „Tako reći. Ali sad smo na raspustu. Nekakvom.“

„Shvatam. Valjda. Čoveče, vas dvoje ste stvarno porasli.“

„Pa, proteklo je osam godina otkako si nas posetio.“

On klimnu glavom i iz pogleda mu se izgubi sjaj. „Znam.“

Ejmi, Den i Neli posedaše na kauč.

Šep je seo na niski stočić napravljen od daske za surfovanje. „Slušajte, pre svega, žao mi je što nisam održavao kontakt s vama“, rekao je. „Nisam baš neko ko to radi.“

„U redu je“, odvrati Ejmi. Ali iznenada je shvatila da u stvari i nije u redu. Ne poznaju Šepa, a on je ocu bio najbliži rođak i najbolji prijatelj. Jedva da su imali vesti od njega osim razglednica i nekoliko božićnih čestitaka na kojima su bili prikazani kenguri u kostimu Deda Mraza.

„Nije u redu.“ Šep je oborio pogled na sklopljene šake. „Bilo mi je žao kad sam čuo za Artura i Houpa. U stvari, bio sam utučen. Nisam dobio poruku da su... mrtvi sve dok nije prošla sahrana. Zvao sam, ali mi je neka matora babuskera stalno govorila da vi već imate dovoljno briga. Da nije to ta vaša tetka, a?“

„Biće da jeste“, ljutito je odgovorio Den.

„Nikad nam nije rekla da si nas zvao“, kaza Ejmi.

„Imate li gde da odsednete? Imam mnogo prostora. Bez kreveta, ali mnogo prostora.“ Osmehnulo im se, a Ejmi je obuzeo čudan osećaj, želja da plače i da se smeje istovremeno. Toliko je ličio na njenog oca.

„Pokušali smo da se najavimo“, rekla je Ejmi.

„Sad imam samo mobilni. Izvinite, ja sam momak kog je teško naći.“

Ejmi se pognula napred. „Želeli smo da te pitamo o poslednjem putovanju naših roditelja ovamo. Da li si se sreo s njima?“

„Sreo? Naravno da jesam. To je bilo pre... otprilike pet godina?“

„Zapravo osam.“

„Da, vreme leti.“ Šep odmahnu glavom. „Tada sam poslednji put video Artija.“

Arti? Njihovog oca niko nikad nije zvao Arti.

Saladin je glasno *mrnjauknuo*. Šep se sagnuo prema njemu. „Zdravo, gospodine Njupež“, rekao je. „Izgleda da si gladan. Hoćeš li da izadeš odatle?“

„Pažljivo, unutra je već izvesno vreme“, rekla je Neli. „I nije baš pitom sa stranim...“

Ali Šep je već podizao Saladina iz korpe i uvijao ga preko ramena kao krzneni okovratnik. Saladin je trepnuo, a zatim počeo zadovoljno da prede. „Kladim se da bi ti prijala zdela nečega“, rekao je Šep mačku. Otišao je u kuhinjski deo Sipao je vodu u plitku posudu i zavukao glavu u frižider. „Može li malo baramandija?“

„Barakude?“, upita Den.

„Baramandija“, ispravi ga Neli. „To je jedna ukusna riba.“

„On voli samo sneper“, kaza Ejmi.

„Onda će mu se svideti baramandi“, reče Šep. „Najbolja riba na svetu.“ Stavio je malo u posudu i spustio je na pod. Saladin ju je omirisao, pogledao gore u Šepa i ispustio zvuk koji bi se najbolje mogao opisati kao „Sjajno! O, blago meni!“

Svi su se nasmejali kad se Saladin bacio na klop.

„Praktično sam odrastao s vašim tatom“, rekao je Šep vraćajući se k njima. „Naše majke su bile rođake i najbolje prijateljice. Zajedno su odrasle pa smo zajedno rasli i Arti i ja. Sve dok nismo napunili dvanaest godina. Tad su se moji mama i tata razveli pa sam odmah potom otišao s mamom na ostrvo Oahu. Arti i ja smo pokušali da ostanemo u vezi, ali... pa, dvanaestogodišnjaci nisu baš istrajni u dopisivanju. Ipak, svaki put kad smo se videli, nastavili smo tamo gde smo stali.“

„Da li znaš gde su sve bili naši roditelji kad su došli ovamo?“, upita Den.

„Svakako. Ja sam ih svuda vozio.“

„Imaš trajekt?“, upita Den pun nade.

„Nešto još bolje“, odvrati Šep kroz osmeh. „Avion. Jednu slatku malu sesnu karavan, pa...“ Zazvonio mu je mobilni telefon pa ga je izvadio iz džepa šortsa. Na trenutak je pažljivo slušao pa rekao: „Odma“, i prekinuo vezu.

Skočio je na noge. „Moramo da krenemo odavde. Smesta!“

ČETVRTO POGLAVLJE

Ejmi, Den i Neli su se navikli da brzo izlaze. Den je navukao patike. Ejmi je preskočila naslon kauča. Neli je jurnula prema vratima, otvorila ih i sačekala da se Ejmi i Den spreme.

Šep je uskočio u džip koji je bio parkiran napolju. „Upadajte!“, zaurlao je.

Pozadi je štrčala daska za surfovanje pa su Den i Ejmi morali da se stisnu uz nju, dok se Neli bacila na prednje sedište. Šep je krenuo uz škripu guma.

Neli se primakla Šepu pošto su se katapultirali na neravan put. „Šta se desilo? Kuda idemo?“

„U Bondi, naravno!“, povikao je Šep da nadglasa hujanje vetra. „Vreme je za surfovanje!“

„Vreme za surfovanje?“, upita Neli s nevericom. „Pomislila sam da će kuća odleteti u vazduh!“